

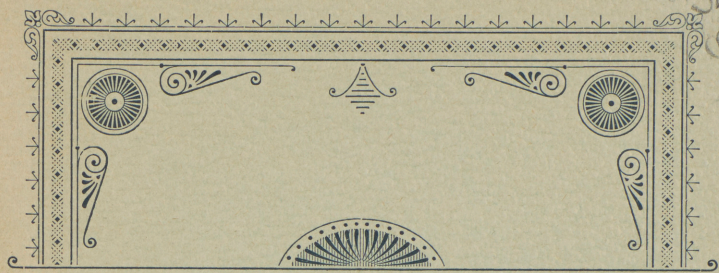
Vid vattubäckar : valda nykterhetspoem

Rydelius, Gustaf

81 Bb Br.

Sv. Saml
Kitt Sv
Nyktet
O

✻ VID VATTUBÄCKAR ✻

VALDA NYKTERHETSPOEM

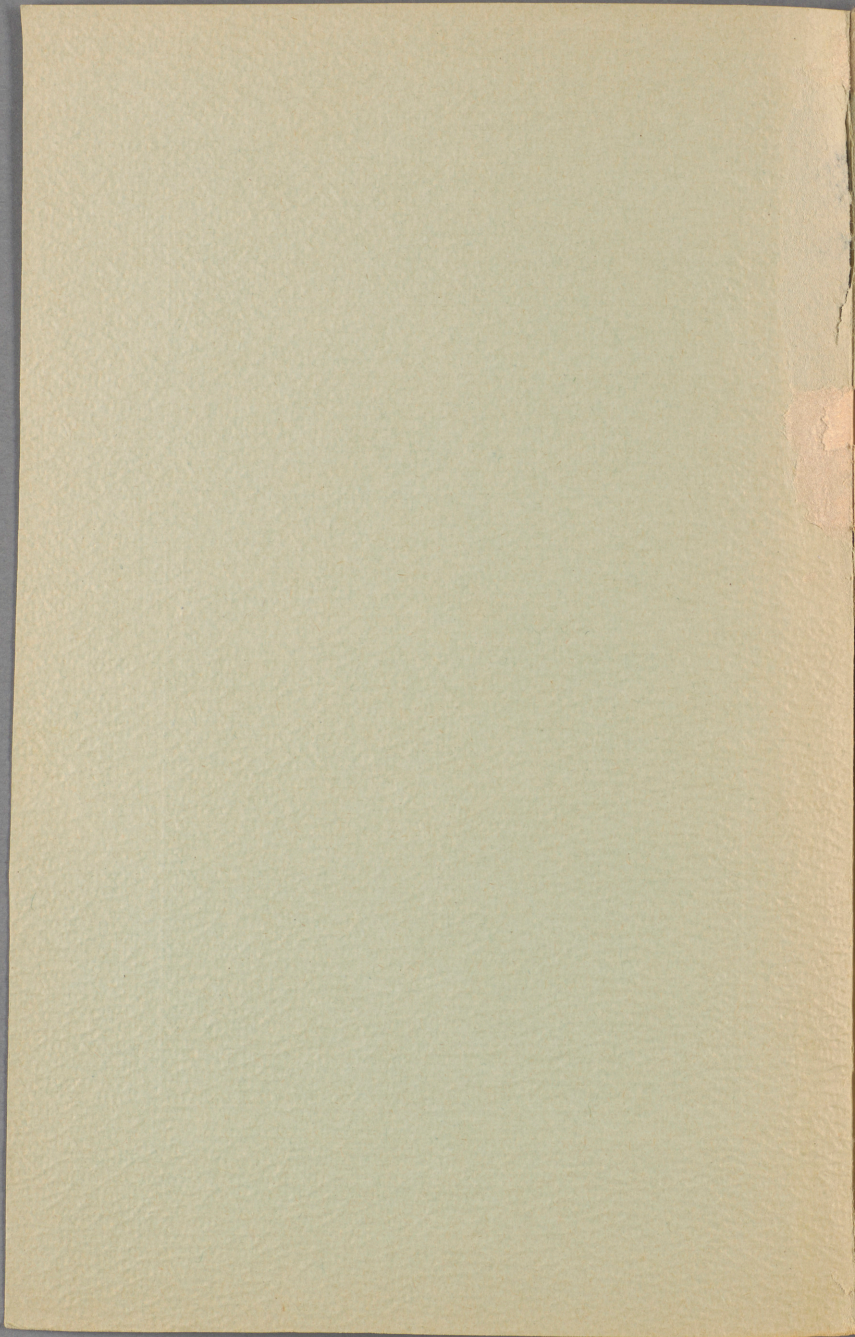
AF

GUSTAF RYDELIUS

STOCKHOLM
J. F. LINDEGREN'S FÖRLAG

PRIS: 50 ÖRE.

1894

VID VATTUBÄCKAR

VALDA NYKTERHETSPÖEM

AF

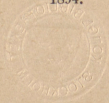
GUSTAF RYDELIUS

STOCKHOLM,
J. F. LINDEGREN'S FÖRLAG.

STOCKHOLM
HEMLANDSVÄNNENS TRYCKERI
1894.

Vid bäcken.

Fram i blomsterdalen
Porlar liten bäck,
Ler i gröna salen
Sprittande och käck.

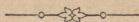
Lif han kring sig sprider,
Vattnar fält och lund
Uti sommartider,
Kväll och morgonstund.

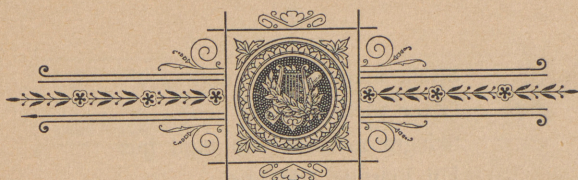
Himmelen han speglar,
Då den hvälfves klar
Och då molnet seglar
Fram i kulna da'r.
Sist han nöjd sig sluter
Uti insjöns famn —
Lefver, verkar, njuter,
Dör förutan namn.

Bäck, du väna lilla,
Må jag likna dig:
Obemärkt och stilla
Vandra fram min stig,
Utan namn och rykte
Göra rätt och väl,
Hjälpa de betryckte,
Trösta sorgsen själ!

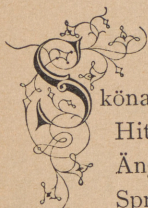
Må mitt lif, likt bäcken,
Spegla himlen af;
Må jag korsets tecken
Bära fram till graf,
I det tecknet strida
Dygdens sköna strid,
Vid dess fana bida
Segerlön och frid!

Må min enkla visa
Klinga, Gud, om dig
Och den godhet prisa,
Som du visat mig!
Låt mig sedan domna
Nöjd i dödens famn
Och från världen somna,
Fader, i ditt namn!

Julhymn.

köna julkväll, sänk dig blid
Hit till jorden ned med frid;
Änglasång och stjärneljus
Spride fröjd i jordens grus!

Må de ljusa änglars kör
Sjunga, att sig hjärtat rör,
Sjunga, så att stora, små
Falla ned vid krubbans strå!

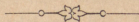
Sjunge de, tills hvarje själ
Syndens mörker sagt farväl
Och vid Jesusbarnets bröst
Funnit hvila, frid och tröst!

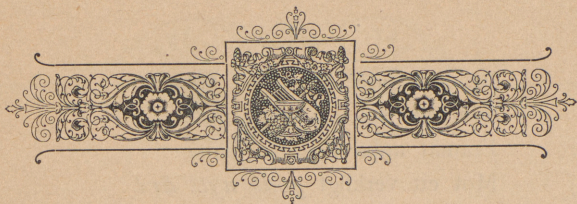
Stjärna klar, som österns män
Ledde hän till Frälsaren,
Led i dag en vilsen mängd
Dit också från tviflens ängd!

Stråla manande hit ned
Öfver töckenmättad hed,
Skingra mörkret och tänd ljus
Uti hjärtats öde hus!

Låt det blifva julhögtid,
Verklig, full af fröjd och frid
I de kalla sjäalars bo —
Hviska frid och gif dem ro!

Och när aftonklockan slår
Och vår lifssol nedergår,
Låt oss fly från jordens grus
Till en jul i högre ljus!

Godt nytt år!

» **G**odt nytt år!» så sången ljuder;
Omkring berg och dal den går
Och åt alla vänligt bjuder
I vårt land ett *godt nytt år!*

Sorgens barn — se, fadersfamnen
För dig ännu öppen står.
Skynda till den lugna hamnen,
Börja där ett *godt nytt år!*

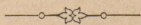
Fallne broder, som i bojor,
Synd och laster bunden går,
Gör dig fri! Till slott och kojor
Nykterhet för *godt nytt år!*

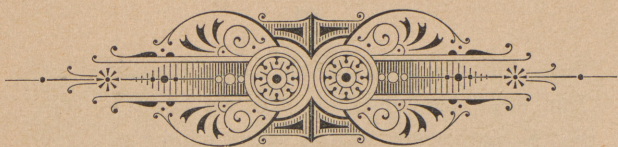
Broder under bländhvit fana,
Som sin duk så skönt utslår,
Framåt uppå dygdens bana
Mot ett verkligt *godt nytt år!*

Hög och låg — ja *alla* hälsar
Jag, när året nytt framgår:
»Kom till Honom, som oss frälsar;
Han dig ger ett *godt nytt år!*»

Och från sälla rymder klingar
Till pilgrimen, som där går,
Änglasång, som honom bringar
Hoppet om ett *godt nytt år* —

Om ett år, som evigt vara
Skall, där himmelsk glädje rår.
O, kom snart, du morgon klara —
Gif, o Gud, ett *godt nytt år!*

"Snart blir det vår!"

Snart blir det vår! Se, isen börjar smälta,
Och solen varmare från fästet ler.
Se, drifvan svinner — fria bäckar välta
Sin lösta väg; det våras mer och mer.
Från fjärran länder vårens skalder komma,
Och här och där i dalen ler en blomma.

Snart blir det vår! Du bröst, som bojan drager
I sorg och gråt på denna mörka kust,
Se, hemmet ler mot dig med vänlig dager
Och bådardig en vår af fröjd och lust.
Snart blir det vår, o sorgens barn på heden —
En hvilans vår uti vårt sälla Eden!

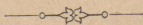
Snart blir det vår! Du herrens vittne trogna,
Som ser hur synd och last tar öfverhand,
Se, dina tårars sådd nu börjar mogna
Vid nådessolen ifrån hemmets strand!
Se, skaror falla ned vid korssets fana
Och finna frid från syndens trälomsbana!

Snart blir det vår i fjärran mörka länder,
 Där Kristi blodsgestalt ej förr var känd:
 Se, Kongos söner sträcka svarta händer
 I bön till Gud; snart livvets sol är tänd
 I söderns värld som ock i nordens zoner,
 Och uti grus slås hednagudars troner!

Snart blir det vår! Du kämpe i den striden,
 Som käckt för dygd och nykterhet går fram,
 Se, rusets envåldsdag är re'n förliden,
 Och brottets hemska våg har fått en dam;
 Fritt svajar blåa fanans duk kring världen,
 Till segrerns vårdag går med jubel färden!

Snart blir det vår! Ej modet då må falla,
 Om ock från ögat stundom fällt en tår!
 Snart skall från brutna skyars näjder skalla
 Vår brudgums anskri, när till doms han går,
 När ifrån jordens sorgifyllda dalar
 Han för sin brud till fridens bröllopssalar!

Då blir det vår! I solbeglänssta zoner,
 Långt fjärran ifrån värld, där synden rår,
 Vid änglasångens silfverrena toner
 Skall stråla fram en oförgänglig vår! —
 O, hållen ut i tro och hopp här nedan!
 Snart blir det vår — och aldrig vinter sedan!

Under blått banér.

Under blått banér vi tåga
Ut till strid för fosterjord,
Ut att dryckenskapens låga
Släcka i vår höga Nord.

»Frihets stamort uppå jorden»
Nämner skalden väl vårt land.
Prål dock äro fagra orden:
Än det binds af hårda band.

Lustar, våld och brott sig hopa
På vårt skuldregister än,
Tusen arma själar ropa
Efter hjälpen, räddningen.

Se, tyrannen mäktig tronar
Än bland nöd, bland synd och skam;
Men vår maning dristigt tonar:
»Fram i striden, bröder, fram!

Höjen högt den blåa fanan —
Framåt, ädla kämpahär!
Hoppets fackla lyser banan,
Och vår höfding Herren är!»

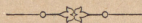
Ned till djupa lagrens schakter,
In i nödens koja låg,
Hän till alla Nordens trakter
Bölja skall vårt frihetståg.

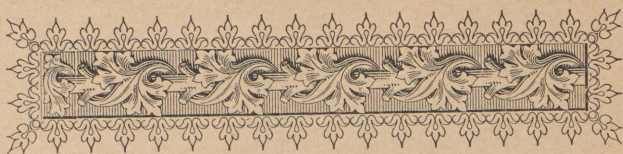
Allt må vika, allt må brytas
Ner, som lasten främja vill;
Fast skall brödraringen knyts —
Tusen sluta sig därtill.

Blåa fanans dag är inne,
Nykterhetens solsken ler;
Hednavanors makt försvinne,
Brottets mordbrand slockne ner!

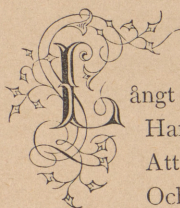
Öfver allt, hvar mänskor finnas,
Hvar vår färg planterad står,
Stora segrar skola vinnas,
Till dess fridens dag framgår.

Därför — upp med blåa fanan!
Hoppets färg hon bär hos sig;
Fram till seger leder banan,
Och till ära går vår stig!

Den förlorade sonen.

Ångt bort från faderns trygga hus
Han gick med trotsig själ
Att lefva om i sus och dus
Och bli en syndens träl.

Det arf han fått från hemmets härd
Var snart förstördt i syndens värld.

Hur många vänner än han haft,
När guldets än fanns kvar,
Då än han njöt af drufvans saft
Och rik och gifmild var —
De svunno dock, när det blef nöd,
Och ensam stod han utan stöd.

Förtviflans hemska natt slog ut
Sin slöja för hans blick.
Hans arf, hans mod, hans kraft var slut;
I tiggarns drägt han gick.
Den lägsta slafvens plats han tog
Och tyckte drafven läcker nog.

Men där i nödens mörka natt
 På *hemmet* tänkte han:
 Det log så ljust, det log så gladt,
 Och snart hans längtan brann
 Att åter höra moders röst
 Och hos sin fader finna tröst.

Och han stod upp. Med ångerns glöd
 På bleknad kind han gick
 Att ifrån synd och sorg och nöd
 Få möta faderns blick!
 Att bedja om den lägsta plats,
 Det var hans fasta föresats.

Men han, som ej var värd att son
 Bli kallad mer, som förr,
 Han blef igenkänd långt ifrån,
 Och upp slogs hemmets dörr.
 Snart låg han vid sin faders famn
 Och nämdes än som son vid namn.

* * *

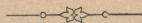
I fjärran land bland syndens män
 Försmäktar månget barn
 Utaf den *gode Fadern* än:
 I lustans trolska garn
 De lefva, och med fröjd så snöd
 De gå mot undergång och död.

De lefva glade till en tid
 Och glömma bort sin Gud;
 De söka uti *världen* frid
 Och trotsa Herrens bud.
 Men snart är lyckan flydd sin kos
 Och glädjen blott en vissnad ros.

I nöd och skam försmäkta de
 Långt från sin Faders hus.
 Men se: Hans stjärna synes le
 Än genom nattens brus.
 »Kom hem!» hon vinkar. »Kom igen!
 Guds fadersfamn står öppen än!»

O, vänd då om, du arme son,
 Till Faderns öppna famn!
 Han väntar på dig fjärran från,
 Och kallar dig vid namn!
 Hans nåd är fri, Hans hjärta slår
 För barnet, som i träldom går!

O, frukta ej! Vänd om i dag
 Från villsam, farlig stig;
 Din fader uppå orden tag,
 Som sagt: »Jag älskar dig!»
 Fly till hans bröst — där får du frid
 Och sällhet efter nöd och strid!

Njut!

nga, kraftiga sinne, njut —
Njut i din ungdoms timma!
Glädjens guddom till hjärtat slut,
Hoppets stjärna lät glimma!

Se, naturen med vänlig håg
Bjuder dig rika fröjder;
Ut att gunga på blånad våg,
Jubla i dal, på höjder!

Mänskotankar med känsla rik
Bjuda dig njutning äfven.
Utaf vishet väf in en flik
Också i lefnadsväfven!

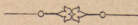
Men för njutning i synden fly —
Fatta ej giftpokalen!
Lastens »fröjder» af hjärtat sky;
Drif dem från hjärtesalen!

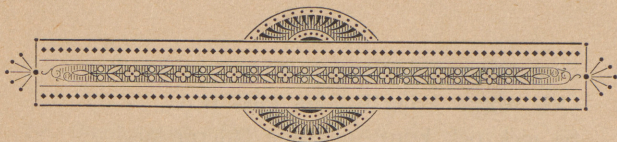
Ty den fröjdar blott för en stund,
Slippriga seders tjusning;
Straff den har blott i sitt förbund,
Död efter hemsk berusning.

Fri från lustar i lifvets vår
Njut i *naturlig* glädje,
Att, när din afton för dörren står,
Hoppfullt till himlen du vädje.

Han, som där råder, ej straff dig ger,
Om du dig gladt i lifvet.
Själ han åt oskuldsfull glädje ler;
Lif ej till gråt är gifvet.

Om du med fromhet och glädtigt sinn'
Vandrade lefnadsfärden,
Väntar dig, sedan du somnat in,
Fröjd i den bättre världen!

Ett frihetskrig.

(Vid en nykterhetsdemonstration).

i läsa om stordåd i krönikebok,
Som öfvats af fädren en gång,
Då landet var tryckt utaf träldomens ok
Och folket af fogdarnes tvång. —
Då samlade sig uppå kyrkogårdsvall
Vid Mora de friborne män,
När kraftigt och modigt ljud maningens skall:
»Till vapen för frihet igen!»

När »gamle kung Gösta», då tapper och stark,
En ädling af anor som själ,
Till vapen mot våld uppå fädernas mark
Uppkallade tvångbunden träl,
Då ljud där, likt furornas mäktiga brus,
När nordanvind leker däri:
»Vi följa dig, ädling! För hem och för hus
Vi tåga mot grymt tyranni!»

Som älfven vid vårtiden bryter sitt band
 Och störtar kring bygden med makt,
 Så gick ock kring suckande fädernesland
 Det frihetståg; — och på hvar trakt
 De segrande slogo det nesliga våld
 Och kufvade hemskt tyranni.
 Snart fädernetorfvän, åt fienden såld,
 Var räddad, var bärgad och fri.

* * *

Nu sekler ha tändts och förrunnit igen
 Och fritt är vårt fädernesland
 Från främmande makter: dess friborne män
 Bo trygga på grönskande strand.
 Men — äro vi frie, du Skandias son?
 Är fiendetomt väl vårt land?
 Du undrar? — *Nej*, broder, nej långt därifrån;
 Än binda oss tryckande band!

Kom, blicka i drinkarens ödsliga hem,
 I sorgens och armodets hus!
 Kom, broder, och rikta ditt öga mot dem,
 Som ragla af giftmättadt rus!
 Till gråtande makan därborta följ med
 Och säg mig, om fri är vår strand! —
 Nej, broder, nej, syster! Den djäfvulska sed
 Att *supa* än binder vårt land!

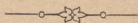
Se — skördar som hvitna vår fiende tar,
 Han rycker ur munnen vårt bröd!
 Se, ungdomens hälsa och lifslust förfar
 Och vissnar bland laster och nöd!
 Han dårhus och fängelse fyller åt oss
 Och gräfver åt tusen dess graf!
 Mot nöden och döden städs lyser hans bloss,
 Mot skeppsbrott på lustarnes haf.

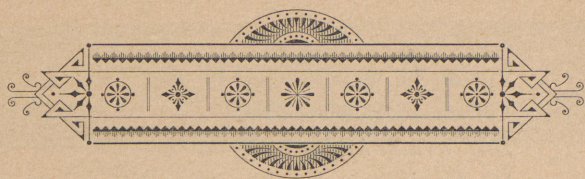
Men midt under fiendens härjande tåg
 Och midt under stridernas brand,
 Det ljuder ett rop, som likt svallande våg
 Ger eko mot hemlandets strand
 »*Till vapen!*» det ljuder som fordom en gång,
 »Mot våldet, mot grymt tyranni!
 O, vakna, du bundne, ur sömnen så lång,
 Ja, vakna, stå upp och var fri!»

Du manliga, kraftiga, tonstarka sång,
 O, säg mig, hvar kom du ifrån? —
 Du kom från en skara, som, friad ur tvång,
 Nu manar hvar hembygdens son
 Att ställa sig under det blåa banér,
 Där nykterhetskämparne stå,
 Att dyrka den smygande lasten ej mer,
 Men med i vårt frihetståg gå!

I dag, liksom fordom, vi samlats igen
Att lyssna till manande ord,
Som ljuda till kvinnor, som ljuda till män:
»*Till vapen för fädernesjord!*»
Så gripen då vapnen, som fädren, med mod,
Gån framåt på frihetens stråt
Att hämma de floder af oskyldigt blod,
De strömmar af suckar och gråt!

Upp, broder och syster! Upp, *alla* som bo
I frihetens stamort! Framåt
Att kämpa för frihet, för lycka och ro,
Och *Gud* skall gå med på vår stråt!
Snart segrande slå vi det nesliga våld,
Det djäfvulska blodstyranni;
Snart fädernetorfvån, åt lasterna såld,
Är räddad, är bärgad och fri!

Stor, stark och fri.

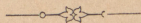
Stor är den man, som låta kan
Det fyllda glaset stå.

Ej någon större seger vann,
Hvem än han vara må,
Än den, som kämpande till blod
Mot sitt begär vann seger god.

Stark är den man, som är för svag
Att höja bräddadt glas.
Han faller ej för sorgens slag,
Hans hopp går ej i kras.
En hjälte står han upprätt kvar,
När rusets »hjalte» fallit har.

Fri är den man, om eljes slaf,
Som rusets dryck ej band.
Ej större frihet tiden gaf
Än frid från lustars brand —
Den brand, som konungar förtär,
Då svarta slafven frigjord är.

Vill du bli stark, vill du bli stor,
Vill du bli rättsligt fri?
Blif nykter! Däri *styrka* bor,
Då *fri* du ock skall bli
Och *stor* inför din Skapare,
Som dig en gång sin dom skall ge!

Brodersord.

Till unge män.

Unge örn, stig upp mot ljuset,
Bada där båd' själ och kropp,
Träla längre ej i gruset,
Fäst vid jorden ej ditt hopp!
Ack, den är så falsk, den rösten,
Som vid glaset bjuder fröjd —
Kort är lyckan, svag är trösten
Att i lustans ok gå böjd!

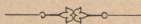
Älska icke hala läppar,
Lyssna ej till fagert tal!
Ångerns hvassa törnekäppar
Sist dig bringa sorgens kval. —
Lyssna ej till sång, som ljuder:
»Gode gosse, glaset töm!»
Hör ej på det ord, som bjuder:
»Barnaårens oskuld glöm!»

Moders bön och faders tuktan
Minns — och lyd dess visa råd
Att förbli i Herrens tuktan
Och att ledas af Hans nåd.
Låt de ord i själen klinga
Åter från din barndoms år,
Som dig kraft och vishet bringa,
Leda hvarje steg du går.

Spill på lustans väg ej styrkan,
Som i själen finnes än,
Följ förnuftets kraf och yrkan,
Slut ditt öra helt igen
För de röster, som dig säga:
»Vin och glädje följas åt!»
De blott ljuga; laster pläga
Följas utaf kval och gråt.

Lyssna till de råd jag gifver
Som din broder och din vän!
Men, om du ändå förblifver
Kvar i lastens bojor än,
Skall, när matta gnistan släckes
Utaf lif i sköflad kropp,
Du få se, att dig ej räcket
Mer en hand att dra dig opp!...

Nattens skuggor hemskt sig sluta
Om den fallnes arma själ,
Ångern skall sin galla gjuta
Öfver den, som sålt sitt väl.
O, så hör mig då, och stanna!
Se, din väg mot afgrund bär,
Där för sent du får besanna:
Rusets dryck en djäfvul är!

Mannen i rövarehänder.

Sargad, slagen, uppå sanden
Halfdöd låg en stackars man;
Svår var heta feberbranden,
Blodet rödt ur såren rann.
Rövare den arme slagit,
Stadd på resa till sitt hem;
Se'n hans gods och drägt de tagit,
Öfvergafs han utaf dem.

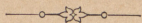
Kom så där förbi den arma,
Uppå samma väg, en präst.
Månne han sig skall förbarma?
Nej — han manar på sin häst,
Ökar farten, undan rider
För att bli besväret fri.
Men den slagne hjälplös lider,
Höjer fäfängt jammerskri.

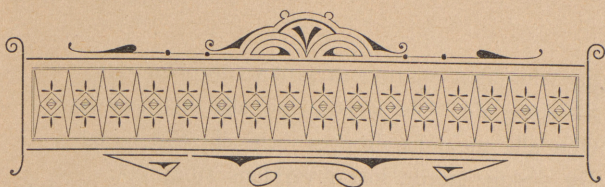
Tyst! Hvem nalkas väl där borta?
En levit. Han hjälpa skall! —
Djärfva hopp, du kom till korta:
Äfven han var hård och kall.
Ömkande den slagnes smärta
Går han åter fram sin väg. —
»Finns då intet brodershjärta
Hos mitt eget folk, o säg?»

Så han klagar uti nöden;
Men då syns en samarit:
Han ser mannen, som med döden
Kämpar — och styr kosan dit.
Nödig hjälp han honom gifver
Och förbinder djupa sår;
Mannen åter helad blifver
Och sin hälsa återfår. —

Broder, gå och gör det samma!
Hör, hur offren ropa dig!
Sår, som ifrån lasten stamma,
Ha dem drabbat på dess stig,
Lustans makt dem fört till båren —
Rädda du dem ifrån död,
Svalka tungan, hela såren,
Gif dem hjälp, gif tröst, gif stöd!

Var som prästen och leviten
Ej, du lyckligt frälsta barn!
Ömka ej blott söndersliten
Själ, som snärjts i lustans garn!
För den arme till den store
Läkaren, som hela kan,
Utan hvilken själf du vore
Kanske nu en dödens man!

Stjärnan, droppen och fågeln.

(Saga)

» Jag kan ej göra mycket», en liten stjärna sad'.
»Att sprida ljus kring jorden, det gör jag
dock så glad.

Ty kanske att min stråle når något sorgens hus,
Dit ingen stjärna lyser» — Och mildt hon spred sitt ljus.

»Jag kan ej göra mycket», i molnet droppen sad'.
»Dock kanske jag kan fukta en liten blommas blad,
Som, om jag icke funnes, ej finge svalka blid» —
Och ned han föll ur molnet med sommarskuren strid.

»Min sång ej vida höres», sad' fågeln i sin dal;
»Den klingar blott helt nära mitt bo i linden sval.
Dock vill jag glädtigt sjunga i trädet dagen lång,
Där eljes aldrig hördes en enda jubelsång».

Så talte liten stjärna, så tänkte droppen där,
 Så sjöng den lilla fågeln, och alla stjärnors här
 Och alla molnens droppar och alla fåglars tal
 De tänkte, gjorde lika i världens stora sal.

Och nu i vinternatten de blida stjärnor le,
 Och sommarregnets droppar åt jorden svalka ge,
 Och lundens fåglar sjunga i tusenstämmig kör:
 Allt är så skönt och ljufligt, hvad här du ser och hör.

* * *

När så de döda tingen och fåglarne i sky
 Förstå att sprida glädje och ej för verket fly —
 Säg, böra vi ej vara långt mera glada då
 Att kunna glädja andra och i Guds fotspår gå!

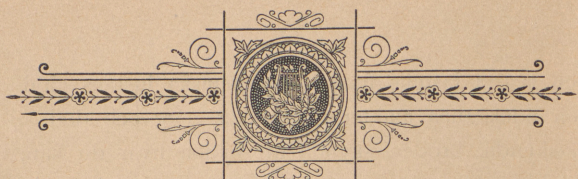
O, må vi ej förtröttas att göra rätt och godt,
 Om aldrig än så ringa är pundet, som vi fått!
 O, må vi icke tröttna och lita på hvarann —
 Det gjorde icke stjärnan, som ibland solar brann.

I hjärtan dröjer natten, i själar finnes törst,
 I sinnen sorgen rufvar — o, sök att blifva först
 Bland dem, som gå att gifva åt andra tröst och ljus,
 Som sprida fröjd och svalka bland barn af stoft och grus!

Den svarta lastens furste, den hemska lustans glöd
Och lidelsernas makter ge mörker, sorg och död.
O, skynda, broder, skynda att hjälpa hvar du kan,
Att likna lilla stjärnan, som klar i rymden brann!

Ditt verk skall Han belöna, som tände stjärnans ljus,
Gaf regn och fågelsånger, en gång i fridens hus.
Där glöder ingen öken, där mörknar ingen natt,
Där är blott ljus och glädje; — o, sök då där din skatt!

"Jag vill — var ren!"

Matt. 8: 3.

Jag vill — var ren!» Så ljödo en gång orden
Till spetälsk man, som bad om hjälp af dig,
Du store mästare! — Så än kring jorden
Det ordets eko ljufligt svingar sig.

»Jag vill — var ren!» Du händren mäktigt lade
På lem utaf förruttelse förtärd,
Och det var nog, att dessa ord du sade,
Ty smittan vek, och hälsan var beskärd.

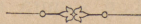
»Jag vill — var ren!» Så ännu huldt du talar
Till spetälsk själ, förtärd af syndens sår;
Med fridens balsam än du mildt hugsvalar
Hvart sargadt hjärta, som af oro slår.

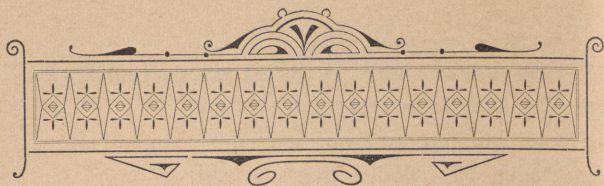
»Jag vill — var ren!» O, lyssna till de ljuden,
Du själ, som lider utaf kval och nöd;
O, kom, blif ren, ty hvar och en är bjuden
Att tvagen bli i floden hvit och röd!

»Jag vill — var ren!» Och vore svart som natten
Din arma själ, Han tvår den hvit som snö.
Vill du bli ren? Tillägna dig då skatten,
Du själ, som eljes skall i synden dö!

Han, endast Han, som uti svunna tider
Gaf kroppen hälsa, själen frid och ro,
Kan hela hvarje syndens sår, som svider,
Och gjuta himmelsk fröjd i hjärtats bo.

Och med Hans frid blir jordens sorg så ringa —
Hans nåd skall lysa vägen med sitt sken,
Tills emot dig från himlens rymder klinga
De sälla ljud: »Kom hem! Se, du är ren!»

Det döende barnet.

id vaggan sitter, böjd af sorg,
En mor i enslig natt,
Hon vakar hos sin älskling där
Som slumrar sjuk och matt.
Ack, nyss han var så frisk och kry,
Så blomstrande hans kind —
Nu är han blek, och rosen flytt
För plågors heta vind.

Så tungt det lilla bröstet häfs,
Hans lifsdag snart är all;
Snart skall han slumra in med frid
Och ligga död och kall.
»O, grymma lag, att slitas så
Af sorger utan tröst,
Att se sin älskling ryckas från
Sitt varma modersbröst!»

Så klagar hon, och tyst hon ber
Till Gud uti sin nöd:
»O, fräls mitt barn! Gif det igen,
Ack, rädda det från död!
Det är mitt enda, enda hopp,
Det är mitt enda stöd!
O, fräls det, fräls det, gode Gud,
Som rädda kan från död!»

Och se! Den lille snart slår opp
Sitt öga, åter klart.
Och döden viker, plågan flyr;
Det frisknar till helt snart.
Med jubelfröjd dess moder ler
Emot sitt »enda hopp»,
Och varma böner utaf fröjd
Mot himlen sväfva opp.

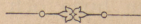
* * *

Hvem är den druckne mannen där
I sliten, trasig dräkt,
Som raglar mörka gränden fram
Med sinnets fackla släckt?
Och hvem är hon med snö i lock
Och bleka, tärda drag,
Som troget följer i hans spår,
Trots hot om hugg och slag?

Jo, han är pilten, som du såg
 En gång i stilla natt;
 Och hon hans mor, som vakade
 Hos pilten sjuk och matt.
 Gud hörde hennes bön och gaf
 Den lille lif på nytt;
 Hon sade: »Gud, han är mitt hopp!» —
 Men nu allt hopp har flytt.

O, moder, moder, hvarför, bad
 Du Gud att ge igen
 Åt dig och jorden, hvad han tänkt
 Att ge åt himmelen?
 Han såg hans bana stakad ut
 Bland lustars gny och brus
 Och ville honom ta därur
 Till himlahemmets ljus.

Bed, nu som förr, i enslig natt:
 »Ack, fräls mitt barn, o Gud,
 Från lastens hemska afgrundsmakt,
 Från onda lustars bud!»
 Kanske att Han, som hörde förr
 Ditt hjärtas ångestsfri,
 Skall höra dig ännu en gång,
 Och frälst din son skall bli.

Gör hvad du kan!

Det händer ofta, när på tal
Man för den verksamheten,
Som rädda vill från last och kval —
Jag menar nykterheten —
Att mången lifligt stämmer in,
Berömmar, lofvar, prisar
Vårt ädla verk med eldadt sinn'
Och stort intresse visar.

Men säger man helt apropos:

»Nåväl, när rätt ni ger oss,
Så slut er till vår skara då
Och blif en dygdens heros».
Då får man så där ungefär
Den gamla visan höra:
»Ack, hvad kan jag uträtta där?
Jag kan så litet göra.»

Det är ett högst märkvärdigt tal,
Att intet man kan göra;
Men detta är just sens moral:
Man vill sin ro ej störa,
Man vill ej lägga hand vid plog,
Ej gripa tag i svärdet;
Men prata grannt, det kan man nog,
Ge saken fulla värdet.

Men det är falskt. Till strid, till strid
Hvarenda man vi kalla!
Att dröja är ej längre tid,
Ty skyhögt vågor svalla
Af uselhet, af last och skam
Af rusdryck rundt kring världen.
Vi *måste* sätta upp en dam
Och modigt gripa svärden.

Hvarenda en, så hög som låg,
I ledet plats kan fylla,
Kan följa på vårt härnadståg
Mot dem, som lasten hylla.
För hög är ingen att gå ut
Med oss på vädjobanan,
För låg är ingen. — Därför slut
Dig till den blåa fanan.

Gör hvad du kan! Stå ej och se
Förslöad uppå striden!
Nej, skynda att oss bistånd ge,
Ty snart är dagen liden;
Snart svinner bortom vestersky
Blodsdagen, hemsk, förfärlig.
Snart nykterhetens dag skall gry
Liksom en vårdag härlig.

Och då, när segerns dag är här
Med frid för fosterlandet,
Till ära, hvilå vägen bär
För män med blåa bandet.
Säg, vill du fjärran dröja då
Och sist ej segerkrönas?
Vill du ej bland de hjältar stå,
Som rikligen belönas?

Vår sak är Guds, vi äro Hans,
Och segern Han oss gifver;
Han pryder oss med ärans krans,
När segern vunnen blifver.
Han kallar oss från mödans land,
Om här vi varit trogna,
En gång till hvilans ljusa strand,
Där stridens frukter mogna.

Där möta oss de sälla ord:
»Väl gjordt! Din lön du vunnit
För hvad du gjort en gång på jord,
Där striden hetast brunnit.
Du gjorde hvad du kunde där
För mig. Gå in i friden,
Du kämpe god, och hvila här
Från mödorna och striden!»

Tänk!

Ett ord till drinkare.

Du, som med snabba steg förs fram
På dödens mörka stig
Och sölar dig i last och skam —
O, låt mig säga dig
Ett enda ord, förrän du går
Ännu ett steg framåt
Uppå den väg, hvars slut består
I jämmer, kval och gråt!

Och ordet, som jag säga vill,
Är *tänk* — ett litet ord.
Att tänka hör hvar mänska till
Förvisso på vår jord.
Och vill du sedan höra mig
Och alltid tänka på
Det, som jag nu vill säga dig,
Då skall det väl dig gå.

Tänk på *din moder*, unge vän,
 Om än du har en mor,
 När du af lastens riddersmän
 Blir hälsad gladt som bror!
 Hon ber till Gud för dig, sitt barn,
 Som än ses fjärran gå.
 På henne tänk, fly lustans garn,
 Låt fyllda glaset stå!

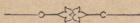
Tänk på den *vän* du trohet gett,
 Hvars kärlek du ock fått!
 Kanske hon dig att lämna bedt
 Den väg, du hittills gått?
 Låt glaset stå, på henne tänk,
 Som en gång blir din brud!
 Ditt trohetslöfte äfven skänk
 Åt nykterhetens bud!

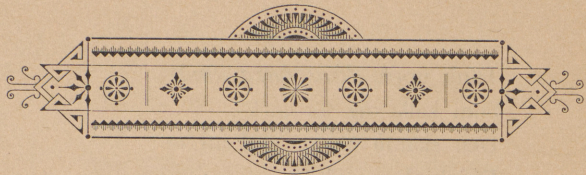
På *makan* tänk, du lastens träl!
 Hon är för god åt dig!
 Du mördar hennes varma själ,
 Mörk gör du hennes stig. —
 Ack — ser du ej den pärla klar
 På kinden, hvit som snö?
 O, säg mig, om du hjärta har
 Att låta henne dö!

Tänk uppå *dina kära små*,
Som kalla dig för far!
Den skaran är för god att få
En drinkare till far.
Tänk också på, att du dem lär
Kanske att dricka sen,
Och då en mördare du är
Af deras själ så ren! . . .

Tänk på *dig själf!* Du ämnad är
Att genom livvets strid
Gå luttrad till det landet, där
Allt andas lugn och frid.
För *himlen* du bestämts, min vän;
Gå ej till *afgrund* då!
Från syndens vägar vänd igen —
Låt fyllda glaset stå!

Tänk på den *Gud*, som älskar dig,
Fly till hans fadersfamn!
O, lämna lastens breda stig
Med fasor utan namn!
Blif nykter, fatta nu vår hand,
För dygd och sanning strid,
Att du en gång på livvets strand
Må vinna evig frid!

Det ljusnar!

Det ljusnar, det ljusnar i öster,
Och frihetens vårsol går opp!
Hon helsas af tusende röster
Ur nykterhetskämparnes tropp.

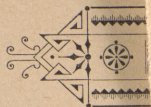
De härjande vindar, som rasa,
Och syndfulla böljor, som gå,
Re'n lugnas, och ofärd och fasa
För lycka och glädje förgå!

Se, tusenden re'n på vår bana
Ha börjat mot supseden strid,
Och nykterhetsvännernas fana
Högt svajar mot seger och frid.
Med Herren, vår höfding framför oss,
Vi nalkas mot målet så skönt;
Han framåt och hemåt blott för oss!
Med seger blir striden belönt.

Så tröttnen då icke, o bröder,
Snart segrarnes morgon skall gry,
Då frid blir i norr och i söder,
Och rusdryckstyrannen får fly!
Kring världen, likt vågor som svalla,
Vårt stridståg med styrka framgår —
Fram, bröder och systrar, I alla,
Mot fridens och frihetens år!

Det ljusnar, det ljusnar i öster,
Och frihetens vårsol går opp!
Hon hälsas af tusende röster
Ur nykterhetskämparnes tropp.
Blott framåt — se hvilan oss vinkar,
När aftonen skymmer en gång,
Högt ofvan den stjärna, som blinkar,
I himlen bland glädje och sång.

De här
syn
Re'n lug
För lyck

Se, tuse
Ha börj
Och ny
Högt sv
Med H
Vi nalk
Han fra
Med se

Från **J. F. Lindegrens** förlag, Stockholm,
reqvireras:

1. **Susi** eller **En julklapp**. Julberättelse. Öfvers. af **J. F. L.**
Pris 40 öre.
2. **Peter Stark**. Nykterhetsberättelse af **J. F. Lindegren**.
Pris 10 öre.
3. **Skeppsbrottet**. Skildring af **A. P. Larsson**. Andra illu-
strerade upplagan. Pris 10 öre.
4. **Små Räfvar**. Tal till de unga af **A. P. Larsson**. Pris
8 öre.
5. **Medan folket sof**. Föredrag af **A. P. Larsson**. Andra
upplagan. Pris 10 öre.
6. **Tidig sådd**. Föredrag af **A. P. Larsson**. Pris 10 öre.
7. **Fyndet**. Berättelse af **A. Volmar**. Pris 25 öre.
8. **Den gamle doktorn**. Berättelse af **A. Volmar**. Pris
15 öre.
9. **I lifvets storm**. Berättelse af **Hesba Stretton**. Pris 1
krona.
10. **Ynglingens väg**. Berättelse. Öfvers. af **O. E. R.** Pris
15 öre.
11. **Först du — sedan jag**. Berättelse. Öfvers. af **O. E. R.**
Pris 25 öre.
12. **Margaretas arf**. Berättelse. Öfversättning af **O. E. R.**
Pris 15 öre.
13. **Bibels Geografi** af **J. F. Lindegren**. Pris 50 öre.
14. **Stoff till Åskådningundervisningen** under de första
skolåren af **J. F. Lindegren**. Pris 75 öre. Kart. 90 öre.
15. **Vid Vattubäckar**. Valda nykterhetspoem af **G. Rydelius**.
Pris 50 öre.

*Alla böckerna äro häftade och försedda med starkt,
kulört omslag.*

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

